

סניף "שמרו משפט" * ביד מיוחד לפקח על: הזנות, עקלים, סוחרים, דוורי ערסאות, פסקי דין, גניסין * ומגן לבעד שלא יקפחו זכותם: לזכות הכ"ד, ולדין גמור, ולמדיק דתני, ולמאן בבורות, ובמענים

ביטול כח "שמר בירודין" - ו"פסק דין" - ו"סירוב" פסול, ולהגיד לאדם ישרו

הננו בזה בדבר אשר פנה אלינו מו"ה יהודה לימן נ"י - מלעיקוואוד ניו דזשערסי, בענין הסכסוך שבינו ולבין אשתו מרת לינדא, שעזבה אותו - והלכה נגדו בערכאות - מבלי שום היתר בי"ד כלל, כדי לקפחו מבנם הילד לוי יצחק נ"י, ובתביעת הספקת עצמה - והספקת בנם הנ"ל. והיות שבניו דזשערסי לא קיים החוק ד"נעט לאו" (כמו בניו יארק - הכופה את הבעל למתן גט, דבר מה שיותר ממאה גדולי ישראל יצאו נגדה בכל התוקף, כיון שכל "לחץ" מהשלטונות על מתן גט, יש בה משום הפסול החמור ד"גט מעושה"), ע"כ התחכם השופט - וחייב על הבעל לחתום שט"ב אצל בוררים, והוא לתומו - הלך אצל נוכלים [הידועים לצדד בכל דבר לטובת האשה, שא' מהם הציג את עצמו כ"בורר" שלו - ובגד בו לשרת כליל לצד האשה]. והם הוציאו פס"ד: [א], שבנם צריך לדור אצל האם. [ב], שהבעל "חייב" תיכף ומיד במתן גט - "מריצונו הטוב" .. [ליצנות וסתירה מיניה וביה, מה שרק הפכפכנים מובהקים מסוגלים לכתוב]. [ג], וגם קנסו אותו בסכומים עצומים - מה שחייב לשלם לאשתו עד שיתן לה גט. [ד], וגם חייבו אותו לשלם להמרשעת - כל מה שהוציאה במלחמתה שניהלה נגדו בערכאות, [משפט סדום מובהק...], הכל בניגוד הגמור ולהיפך דין תוה"ק.

והנה, הבעל מצידו טען: [א], שהוא מוכן [בלית ברירה] ליתן לה גט, אבל אינו רוצה לשלם שום תשלומי ממון - מה שאינו חייב ע"פ דין תוה"ק. [ב], דמה שחתם שט"ב אצל הבוררים, היה עם ההכנה הפשוטה מדבריהם, שע"י תצא כליל מן הערכאות, והיות שהניחה לישאר שם, הרי רימוהו בזה - וממילא היתה חתימתו "חתימה מופעת". ברם, הבוררים הללו [ששנים מהם הם קלים ורקים מפורסמים, מי שעסקו ב"הפקעת קידושין" רח"ל, מה שכל גדולי ישראל מכל החוגים - יצאו נגדם במחאה גדולה ונמרצה], לא איכפת להם - לא העוול מה שעושים נגד הבעל, ואף לא הפירצה הנוראה - מה שמתן גט כזה יגרום, להתיר "אשת איש" לעלמא - ולהרבות "ממזרים" בישראל רח"ל, וע"כ התעלמו מכל טענותיו הנ"ל, ועוד הוציאו נגד הבעל "סירוב" - המנוגד להלכה והיושר.

אשר על כן, לאחר העיון והדיון בדבר בכבוד ראש - הרינו לגלות בזה דעתנו דעת תורה כדלהלן:
א. חתימת הבעל על שט"ב אצל בוררים הללו - הוא בטל ומבוטל כחרס הנשכר למפרע - ואין לה שום תוקף כלל, דמעולם לא חלה - כי היתה בטעות דמוכה, וחייב גדול מוטל על "בוררים" הללו - לסלק את עצמם כליל מדין זה.
ב. היות שאשה הנ"ל - הלכה בערכאות נגד בעלה - טרם שהומינה אותו לד"ת, וגם בלי שום היתר בי"ד, על כן אין הבעל מחויב - להתדיין עמה כד"ת אצל שום בי"ד בישראל - טרם שתבטל כל התביעות נגדו בערכאות.

ג. היות שאם הבעל יתן גט לאשתו - תחת אחד מלחצים הללו: [א], ההתחייבות שע"י חתימת שט"ב. [ב], קנס ממון. [ג], כח ה"ערכאות", יהא "גט מעושה" הפסול ובטל. ממילא אסור להבעל ליתן גט - בעודו מונח תחת אחד מן הלחצים הללו, כדי שלא להכשיל את אשתו - לינשא ח"ו בעודה "אשת איש" - ושלא לגרום להרבות "ממזרים בישראל". [וזהו פירצה חדשה ונוראה בקדושתן של ישראל, אם יתחילו ח"ו לכופ את הבעל למתן גט ע"י מצדקאות הללו, וצריכין להרעיש עולם ומלואה נגד קלים ורקים הללו, טרם שימוטו בכיה לדורות על כלל ישראל, ה"י].

ד. היות שהבוררים הללו - הוציאו נגד הבעל - כתב "סירוב" המנוגד כליל להלכה הברורה - ואין לה שום תוקף כלל, ממילא יש על הבוררים מי שהוציאוהו - דין "מלבין פני חבירו ברבים" - "מוציא שם רע", מה שעליהם אחז"ל - ש"אין להם חלק לעולם הבא" - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית".

ה. מכיון, דלא רק: שהבעל מו"ה יהודה לימן נ"י - "אינו חייב לציית לבוררים אלו" - מטעמים הנ"ל (אומיות א' ונ'), אלא דאף "אסור" לו לציית להם - מכח טעם הנ"ל (אומ ג'), ממילא פשוט וברור - שיש לו דין "ציית דין" גמור, ומצוה גדולה לעמוד לימינו - לחזקו ולתמכו ולסעדו בכל האפשרי - כמו שאר אנשים כשרים בישראל. [וראה מעבר לדף, שביססנו כל הנחות אלו - בהמון מראי מקומות מ"כללי הוראה" - ובמקורות איתנים בדברי הפוסקים - אשר מפיחם אנו חיים ומימיהם אנו שותים]. ולמזהיר ולנוהר שלומים תן כמי נהר - ושלום על ישראל.

אברהם שמואל יהודה געשמעלבער
ראב"ד ביד"צ סניף "שמרו משפט"

ועל זה באתי על החתום - בשם שאר חברי הכ"ד - דסניף "שמרו משפט". יום שני לסדר "יהודה אתה יודוך אחיך" (ויחי), תשעה ימים לחודש טבת, שנת תשס"ט לפ"ק.

מקורות מדברי הפוסקים - לביסוס ההנחות המבוארים מעבר לדרף, על סדר אותיות הנ"ל:

[א]. חתימת שטי"ב בטעות דמוכה - היא כמלה כחרס הנשבר:

דהנה, דברים ברורים כתב בשורת רשבי"ש (סי' ס"ט) בזה"ל, דע שכל קבלה בטעות אינה כלום אפילו בקנין, שהקנין בטעות אינו כלום... ואין צריך להביא ראיה על זה מדברי המפרשים ז"ל - לפי שכל כך הוא ברור וכו', עכ"ל. ודומה לזה כתבו הפוסקים, דאם אחד מן הצדדים הסכים לפשרה, משום שמבר שחייב שבועה, או שאין לו עדים או ראיה, ואח"כ נתברר שפגור משבועה - או שאכן יש לו עדים או ראיה, או הפשרה במילה - אף אם עשו קנין על זה, ע"י מושריע (ח"מ סי' כ"ה, סי' ה), ושורת הר"ף (יושלים, סי' ק"ד, וקב"ד, וקמ"ה, ובלטר"י, סי' מ"ז, ס"א, וקמ"ד), ושורת בנימין ואב (סי' שצ"ד), ושורת תורת חיים (ח"א, סי' ע"א, ד"ה אמנם, וסי' ע"ה, ד"ה אמנם מהו, ובקני מודעא ואנטי, ד"ה וס"מ, וד"ה ואחר, ושם ח"ב, סי' ב, מן ד"ה ואנטי), ושורת מהר"י באסן (סי' ק"ח), (שכתב כן בהסכמת גאון הדור ע"ש). ובמפורש יותר מזה - כתב בשורת דברי חיים (ח"מ ח"ב, סי' נ"ב, ונ"ג), דאפילו כשאין הדבר מפורש - דרך ע"פ טעותו הסכים לפשר - רק שכן מוכח, ואח"כ נתברר טעותו - הפשרה במילה, ע"ש. וכעין זה כתב גם בשורת הרי בשמים (מהר"ג, סי' מ"ב), דאם יש אומדנא דמוכה - שלא הסכים על הפשרה - רק באופן מיוחד, אפילו קבלת קנין ל"מ, ע"ש. ויותר מזה כתב בשורת מהרש"ם (ח"ד, סי' פ"ב) בשם ש"ת מהר"ם אלשיך (סוסי"ו י"ז), דאם טעה המקבל על עצמו דיינים - בדבר העשוי לטעות, ואין סהדי - דהכי אסיק אדעתיה קודם, גם בלא אמר כלום - הוי קבלה בטעות, ע"ש. וא"כ כשי"ב בני"ד, שקבלתו היתה ע"פ מה שאמר גם הבין מדבריהם - שהוא רק באופן שתצא מן הערכאות - ולא נתקיימה, בודאי שקבלתו במילה, וממילא פשוט וברור, דחייב גמור מוטל על הבי"ד - לטלק עצמם מדין זה, כי נפסלו מלדון בדבר - לאחד שטברו על דעתו - ודמיהו בנכילות בולטת ומשוועת כל כך.

[ב]. היות שאשה - הלכה בערכאות נגד בעלה - טרם שהזמינה אותו לדית - וגם מבלי שום היתר בי"ד, על כן אין הבעל מחויב להתדיין עמה בדי"ת - אצל שום בי"ד בישראל - טרם שתבטל את כל התביעות מה שהעריכה נגדו בערכאות:

[ג]. היות שאם הבעל יתן גט לאשתו - תחת אחד מלחצים הללו: [א]. מכה התחייבות שעי' חתימת שטי"ב, [ב]. קנס ממון, [ג]. כח הערכאות, ידא גט משה"ה הפסול ובטל, ממילא אסור על הבעל ליתן גט לאשתו - בעודו מונח תחת אחד מן הלחצים הללו, כדי שלא להכשיל את אשתו - לנישא ח"ו בעודה אשת איש - ושלא לגרם להרבות "ממורים" בישראל:

[ד]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - מלביין פני חבירו ברבים - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":

[ה]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - מלביין פני חבירו ברבים - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":

[ו]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - מלביין פני חבירו ברבים - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":

[ז]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - מלביין פני חבירו ברבים - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":

להוציא, אלא שסמ"ק לכמוף - שירא מלומר דבר ברור ב"דבר חדש" - טרם שחופש בהפוסקים - אם אינה מנוגד מדבריהם, ושלא יעשו כן למעשה - ואף בבית דין אינם מוכיחין ע"ז. ואכן ניבא - ולא ידע מה ניבא, כי דבריו - הרי הם להיפך מדברי כל הפוסקים - ובתוספת רמ"א מפורש ובג"ל. [ג] לאל זאת, הרי ד"ו נופא, מה דנכל פנים - הרי באים לבי"ד ומקבלים קנין לציית להם, ועכ"ל לא עלתה על דעת שום פוסק לומר - שזה משמש כ"היתר כפי"ה, הוא דחייב די חוק בשלעצמה - לכל מכין. ושאר"י ל"ה מאריה, דבמחל"ת - שנג בזה, להרפ"ם "היתר" - בדבר הנוגע לחמורות שבחמורות - התרת אשת איש לעלמא, ולשכחו כ"דבר ברור" - בעוד שהיא בגויה - רק על קורי עכביש של "מכרא" - מה שנפל ברעיונו לפום ריהמא, טרם שהובא כבוד הבחינה - ומה שהוא באמת נגד דברי הפוסקים! דהגם שסמ"ק - שלא ימכרו ע"ז למעשה, מ"מ כבר נתן בזה מכושול - לקלים מפריצי עמיתו דילפי מקלקלתא - להתאחו ע"ז ובג"ד, וחכמים הזהירו בדבריכם.

ובענין [לחץ ב] - שעי' קנס ממון: על בית הבחירה (ניסין פ"ח, ב) ח"ל ועישוי זה - לא מוף דבר שחכמהו והכחו על כך, אלא כל אונס במשמע - אפילו אונס ממון, כגון... שהמילוי עליו קנס - ע"י גוים, ואפילו קבלה מעצמו - כל שנתחרט - וכופין אותו לקיים מצד הקנס, אונס גמור הוא וכו', עכ"ל. וכ"כ הרשב"א (ח"ד, סי' מ), ובישיב (ניסין פ"ט, סי' כ"ח), דעכ"פ אם מוחה אח"כ - בודאי הוי"ל אונס גמור, וע"ע אבני נזר (אה"ע סי' ה, מן אות י"ט והל"ה, וז"ל סי' ק"ח), ע"ש.

ובענין [לחץ ג] - לאשר בערכאות פסק בי"ד לחיוב גירושין - המבוסס על קבלת קנין או חתימת שטי"ב: הנה, בזה כ"ע מורים - דהר"ל ג"מ מעושה, ואפילו לפי הריעה ברמ"א (שם) דבנשבע או קיבל קנין לגרש - דהגם כשר בייבער, זהו רק מן המעט - דמדהיה בידו לכקש התרה ולא ביקש - לא מיחשב כאונס, אבל כשמאשרים פס"ד - דחייב גירושין בערכאות - מכה חתימת שטי"ב, רשוב אין לו ברירה - להפקיע עצמו מזה, בודאי דהר"ל עישוי גמור - הפסול ובטל מה"ת. [וה"ה - לפי המעט; שמתחלה נכנס לזה ברצונו, ע"י שרידיש (שם, ס"ל), ולבוש (סי' ק"ד, ס"ב) ג"כ ל"ש היתר זה בני"ד - שלא חתם שטי"ב טרעת עצמו - רק מפני שהשופט הכריזהו ע"ז]. ובפרט לפי מה שהבאנו לעיל (ד"ה בענין התחייבות, פסקא ד"ה ועכ"פ), דכזה מיהא כ"ע מורים, שאם רוצה לעבור על שבועתו - [או על קבלת הקנין וחתימת שטי"ב] - או אסור לכוונו על מתן הגט, ואף כפאהו - הגט פסול אף ברישוד לכל הדיעות, א"כ כשי"ב וק"ו - שאסור לכופו בכח הערכאות - ואם כפאהו הר"ל גם מעושה הפסול ובטל.

ונחוץ לדעת, דש"ת אגרות משה - מה שהוכנס במאגר האלקטרוני "בר איל"ך, יש בו יופים ושינויי לשונות - מכפי המופיע בהגרפסו דבתשובה (אה"ע ח"ד, סי' ק"ז) - יצא ממשמעות הנוסח דשם: דאם הבעל חתם על שטי"ב לציית לבי"ד - והם חייבוהו לגרש - שלא מן הדין, או מותר לכופו אח"כ בכח הערכאות - על מתן הגט (רח"ל), ונודעונו למראה דברים הללו - המנגדים מדברי כה"פ - ומהווים פירצה נוראה בחומת הדת. אמנם, כשברקנו בהגרפסו - ראיתו דמיייר מענין שונה למראי; דאם השופט ממאן מלי"תן "דיווארס" להבעל - משום שאינו "מצית" להדיינים ליתן גט - כפי שהתחייב בארביטרעישן, אם הוא מחליט ליתן גט - בכדי להשיג מהם "דיווארס" - או ל"ה גם מעושה. [ובאמת דאף זה ע"ק, דלא ירע מן "הדחקה דית" - שלא יעשו עמו טובה, מה דנ"כ אינו ראוי לעשות - רק עם מי ש"מחייב" עכ"פ לגרש מן הדין - וכמבואר בפוסקים, ושמענו מגדולי תלמידיו - שכך זה שגרפס זמן קצר טרם פטירתו - שלטו בו זר"ם]. ועכ"פ זה מיהא ברור - שהנוסח שבי"ב איל"ך - בודאי יש בו יופים, וז"ו ניכר - ששינוי הג"ל הוכנס שם בודון - ע"י איזה פוקר, שרצה להכניס קלות בהפסול דגט מעושה - ולתלותו על המחבר, וכדי ביוק וקצף.

[ד]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - מלביין פני חבירו ברבים - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":

[ה]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - מלביין פני חבירו ברבים - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":